

Τότε ὄρουσ' καὶ ὁ κύων· ἂν ἡ ἡσκημένος περὶ τὴν θήραν ταύτην, ἐν ἀκαρεὶ καταβάλλει τὸν ἀντίπαλον αὐτοῦ δι' ἐνὸς δῆγματος, καὶ ἐκτείνει αὐτὸν νεκρόν. Μὴ ὑπολάβῃ δέ τις ὅτι εἶνε ἄμοιρον κινδύνου τὸ εἶδος τοῦτο τῆς ἀσκήσεως.

Ὁ ποντικὸς δὲν εἶνε ζῶον ἀνεχόμενον νὰ θανατωθῇ ἄνευ ἀντιστάσεως, ἰδίᾳ δὲ μάλιστα ὅταν ἀριμῇ ἐτὼν τινων ζωῶν. Οἱ μικροὶ αὐτοῦ ὀδόντες εἰσὶν ὀξεῖς, καὶ ἐμβυθίζονται πολλάκις σκληρότατα εἰς τὸ ῥύγχος τοῦ κυνὸς, ὥσπερ οὐ κακῶς ἐκλέγῃ τῆς ἐπιθέσεως τὴν στιγμήν, ἢ κακῶς ὑπολογίζῃ τοῦ δῆγματός του τὴν δύναμιν.

Εἶνε κοινὸν τότε νὰ βλέπῃς τὸν ποντικὸν κρεμᾶμενον ἀπὸ τοῦ ῥύγχους τοῦ κυνὸς καὶ τάλαντεύμενον μέχρις οὗ παραζαλισθῇ ἀναγκασθῇ ν' ἀποσπᾷ τὸς ὀδόντας του.

Ὅταν ὁ κύων εἶνε ἄπειρος ἔτι, τότε ὡς ἀνταγωνιστὴς αὐτοῦ προσάγεται μικρὸς καὶ ἀθῶος ποντικὸς, μὴ ἐκτραχυνοῖς ἔτι ἐν τῇ πονηρίᾳ. Τότε συνάπτεται ἀγὼν μεταξὺ τῶν δύο ζώων, οὐδεμίαν ἀφορμὴν παραπόνου ἐχόντων κατ' ἀλλήλων.

Ὁ νεκρὸς κύων εἶνε ὅλος χαρὰ. Ὁ ποντικὸς εἶνε σεμνὸς ὡς νεῖς. Μόνον μὲ θυμὸν τοῦ ποντικὸς διεπληκτίσθη ἄχρι τοῦδε.

Ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ οἱ ἀντίπαλοι θερμαίνονται. Ὅδους τις εἰσέρχεται εἰς μέρος πολὺ εὐαίσθητον. Ἐγένετο παρηνόησις βεβαίως, ἀλλ' ἀνεφλέγη τῆς σαρκοφαγίας τὸ ὀρμήφυτον· ἡ ὁσμὴ τοῦ αἵματος διεχύθη ἐν τῇ ἀτμοσφαίρᾳ· ἐξεγείρεται τότε ἡ φυσικὴ θηριωδία τῶν ζώων τούτων, καὶ ἡ πάλη καθίσταται φλογερὰ, ἀγρία, αἱμοχαρὴς, ἀμείλικτος. Ὁ κύων νυγεί τὸ ῥύγχος καὶ τὴν φιλοτιμίαν ἀναμνηστικῶς τῶν προγόνων του· ὁ ποντικὸς, ἀφ' οὗ μάτην διατρέχει ὅλας τὰς γωνίας τοῦ περιβάλλοντος, ἐν ᾧ εἶνε ἐγκλεισμένος, σκέπτεται, οὐχὶ ἄνευ μελαγχολίας, ὅτι δὲν τῷ ὑπολείπεται πλέον εἰμὴ νίκη ἢ θάνατος. Καὶ εἶνε θέλημα περιεργότατον, εἰ μὴ εὐχάριστον, νὰ βλέπῃ τις τοὺς δύο τούτους ἀνταγωνιστὰς, φοβούμενους μὲν ἀλλήλους, ἀλλ' ἡρώϊκῶς μαχομένους. Ὁ κύων θριαμβεύει ἐπὶ τέλους, καὶ ὁ μυοθήρας ἀποφαίνεται ὅτι εἶνε καλὸ λαγωνικόν. ἐν ᾧ δ' ἀποτελεῖται τὸν τραυματίαν ποντικόν, ὑποψελλίζει, ὀλίγον στῆναι εἰν' ἀληθὲς, τὸν ἐπικήδειον αὐτοῦ.

* Κ.

Η ΩΡΟΛΟΓΟΠΟΙΑ ΕΝ ΕΛΒΕΤΙΑΙ

Ὁ Ἡμερήσιος Τηλέγραφος τῆς Μεμβούρνης ἐδημοσίευσεν ἀρτίως ἐκτενὲς περὶ τῆς ἐν τῇ αὐστριακῇ ταύτῃ πόλει γενομένης Ἑλβετικῆς ἐκθέσεως ἄρθρον, ἐξ οὗ ἐρραζόμεθα λίαν ἐνδιαφερούσας πληροφορίας περὶ τε τῆς παρελθούσης καὶ τῆς ἐνεστῶσης καταστάσεως τῆς ὠρολογιοποιίας ἐν Ἑλβετίᾳ.

Κατὰ τὸν 17ον αἰῶνα οἱ πλεῖστοι τῶν Ἑλβετῶν ὠρολογιοποιῶν κατασκευάζον τὸ ὠρολόγιον ὁλόκληρον, τουτέστι τὴν τε κινήτηρον μηχανὴν καὶ

τὴν πυξίδα. Ἀπασα δὲ ἡ ἐργασία ἐξετελεῖτο διὰ χειρὸς καὶ δι' ἀπλουστάτου ὀργάνου. Διὰ τοῦ συστήματος τούτου οἱ τεχνῖται ἀπέβχινον μὲν πολλὰς ἐπιτηδεύματα, ὀλίγα ὅμως κατασκευάζον ὠρολόγια.

Κατὰ τὸν 18ον καὶ 19ον αἰῶνα ἡ διαίρεσις τῆς ἐργασίας ἀνεπτύχθη ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον. Σήμερον δὲ ὑπάρχουσι πλεῖστα καὶ τελειότατα μέθοδοι πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ἐν τῇ ἐκτελέσει ταχύτητος καὶ ἀκριβείας. Εἰς τὴν Ἑλβετίαν ἀνήκει βεβαίως ἡ τιμὴ τῆς χρήσεως τῆς πρώτης τῶν μηχανῶν πρὸς κατασκευὴν ὠρολογίων.

Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν ἡμῶν ἡ ὠρολογιοποιητικὴ βιομηχανία τῆς Ἑλβετίας συγκεντρῶται σχεδὸν ἀποκλειστικῶς εἰς τὰς γαλλικὰς ἐπαρχίας (Cantons) Γενεύης, Νευσατέλ, Βῶδ καὶ τοῦ Ἰούρκ.

Τὸ Νευσατέλ παράγει ἐτησίως ἐν ἑκατομμύριον ὠρολογίων περίπου, ἀξίας 50 ἑκατομμυρίων φρ. Ἐν δὲ τῷ Ἰούρκ ἐργάζονται τρισχίλιοι μὲν ἐργάται εἰς τὴν κατασκευὴν ὠρολογίων καὶ κιβωτίων μουσικῆς, πεντακισχίλιοι δὲ ἔτεροι ἐν τοῖς λοιποῖς διαμερίσμασι τοῦ Βῶδ, ἥτοι Λωζάνη, Ὀρβη, Ὑβερόδον, Γκράντσον κτλ. Ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ τῆς Βέρνης ὑπολογίζονται εἰς 13000 οἱ ἐργάται ἐν τῇ ὠρολογιοποιίᾳ, κατασκευάζονται δὲ κατ' ἕτος ὠρολόγια ἀξίας 30,000,000 φράγκων. Ὑπάρχουσι πρὸς τούτοις μεγάλα ἐργοστάσια ἐν Σαίντ-Ἰμιέ, Πιέννη, Βάλ-δὲ-Μουτιέ, Βαδάνη καὶ Λύση, ἔνθα κατασκευάζονται μηχαναὶ ὠρολογίων. Εἰς τὰ πλεῖστα ἐξ αὐτῶν τῶν καταστημάτων ὑπάρχουσι μηχαναὶ κατασκευάζουσαι ὠρολόγια ἔχοντα ὁμοίως διαστάσεις. Ὡσαύτως ἡ Πιέννη ἔχει εἰδικὰ ἐργοστάσια πρὸς κατασκευὴν πυξίδων, κοσμημάτων καὶ ἐλατηρίων. Ἐν τῷ διαμερίσματι τούτῳ παράγουσιν ὠρολόγια χρυσᾶ, ἀργυρᾶ καὶ μεταλλικὰ εἰς λίαν εὐθνήας τιμὰς.

Ἡ ἐν Μεμβούρνη Ἑλβετικὴ ἐκθεσις ἦτο ἀσυγκρίτως ἡ πληρεστέρα τῶν ἐκεῖ γενομένων. Ἰδίᾳ μνημονεύονται τὰ μέγιστα καὶ μικρότατα τῶν ἐκτεθέντων ὠρολογίων. Τὸ μικρότατον φαίνεται καταδεικνύον μέχρι ποίας λεπτότητος ἐργασίας δύναται νὰ φθάσῃ ἡ Ἑλβετικὴ ὠρολογιοποιία. Τὸ ὠρολόγιον τοῦτο ἐξετιμήθη εἰς τιμὴν ὀλίγον ὑπερβολικὴν, ἥτοι ἑκατὸν γυνιέας (φρ. 10,000). Ἀπαντα τὰ ἀπαρτιζόντα αὐτὸ τεμάχια εἰσὶ κατασκευασμένα διὰ τῆς χειρὸς. Ἀλλὰ ὠρολόγια, ἔχοντα διπλάσιον μέγεθος, προσαρμόζονται ἐπὶ δακτυλίων, πορπῶν θαυμασίως κεκοσμημένων καὶ πεποικιλμένων διὰ σχεδίων σπανίας ὠραιότητος. Ἐκ τῶν τελευταίων τούτων ἐπωλήθησαν ἱκανὰ. Ὑπάρχουσιν ὠρολόγια σημαντάτα κατὰ βούλησιν τὰς ὥρας, τὰ τέταρτα, τὰ λεπτὰ, ἔτερε δεικνύοντα τὰ βήματα τῶν πεζῶν καὶ ἱππέων, καὶ ἄλλα μετὰ ἡμερολογίων, χρονομέτρων προχείρων καὶ ἀστρονομικῶν. Αἱ τιμαὶ αὐτῶν ποικίλλουσιν ἀπὸ 20 μέχρι 3,200 φράγκων.

ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΕΝ ΕΛΒΕΤΙΑΙ ΑΛΕΞΙΒΡΟΧΙΟΝ

Τὸ πρῶτον ἐν Ἑλβετῇ ἀλεξιβρόχιον ἐφάνη ἐν Ἑριζῳ, κωμοπόλει τῆς Ἀππενζέλης, ἐστάλη δ' ἐκ Παρισίων εἰς ἔμπορον τινα, Τάννερ καλούμενον, ὃν ἑνὸς τῶν φίλων καὶ ἀνταποκριτῶν του. Ἦτο πελώριον μηχανήμα δι' εὐρείας περιβεβλημένον λωρίδος, κινήσαν τὴν γενικὴν ἐκπλήξιν τῶν ἀπλοϊκῶν κατοίκων, διότι οὐδὲν παρόμοιον εἶχον τέως ἰδεῖν, τὸ ἐπινώμασαν δὲ στέγην κατὰ τῆς βροχίας.

Ὁ κτήτωρ τοῦ πολυτίμου τούτου ἀλεξιβροχίου ἠθέλησε νὰ φανῇ πολὺ ἀδρόφρων πρὸς τοὺς ἰσχυροὺς τῆς Ἑριζῳ. Οὕτω λοιπὸν τὴν κυριακὴν, ὅσας αἱ καὶ οἱ καιρὸς ἦτο βροχερὸς, ὁ ὑπηρετὴς τοῦ κυρίου Τάννερ, φορῶν τὰ καλλίτερά του ἐνδύματα, ἐπορεύετο σοβαρῶς καὶ μεμετρημένῳ βήματι καὶ παρελάμβανεν ἀπὸ τῆς κατοικίας του τὸν τοπάρχον (landmman), ὃν συνώδευσεν ἄχρι τῆς ἐκκλησίας, κρατῶν μετ' ἀξιοπρεπείας διὰ τῆς ῥωμαλέας του χειρὸς τὴν ὀγκωδὴ λαβὴν τῆς προστατευτικῆς στέγης. Πλήθος πάντοτε συνωστίζεται, ὅπως τοὺς ἴδωσι διαβαίνοντας. Ἐπειτα ῥαχέτω ἡ σειρὰ τοῦ ἐπισκόπου, ὃν παρελάμβανεν ἐπίσης ἀπὸ τοῦ οἰκῆματός του καὶ συνώδευσεν κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον εἰς τὸν ναὸν, μεθ' ὅλα δὲ ταῦτα τὰ ἀναβοκαταιβάσματα ἐπέτρπε τέλος καὶ εἰς ἑαυτὸν ὁ γενναῖος ἰδιοκτήτης τὴν χρῆσιν τῆς περιουσίας του.

Ἡ νέα ἐφεύρεσις ἐπὶ πολλὰς ἐβδომάδας ἦτο τὸ ἀντικείμενον ὅλων τῶν συνδιαλέξεων, καὶ δὲν ἔλειψαν φρόνιμοι ἄνθρωποι σείοντες τὴν κεφαλὴν των καὶ ἐκφράζοντες φόβους περὶ τῶν ἡθῶν τοῦ τόπου καὶ τοῦ μέλλοντος τῆς κοινωνίας, ἀφ' οὗ, ὑπὸ τὸ πρόσχημα τοῦ πολιτισμοῦ, ἀπῆλκυον ἀπὸ τοῦ σώματος αὐτῶν τὸ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ καταπεμπόμενον ὕδωρ.

Καὶ ὅμως μεθ' ὅλα τὰ ἀλεξιβρόχια ἡ Ἑριζῳ εἶνε σήμερον μίαν τῶν μάλλον ἀκμαζουσῶν κωμοπόλεων τῆς θελκτικῆς Ἀππενζέλης, ἥτις καίτοι ἀφοσιωθείσα εἰς τὴν βιομηχανίαν, διεφύλαξεν οὐδὲν ἥττον, ὑπὲρ πάντων ἄλλην, τ' ἀρχαῖα, ἀφελῆ, ἀγνά καὶ σχεδὸν πατριαρχικὰ ἥθη της.

*

ΠΑΥΣΙΜΟΝ ΤΟΥ ΣΤΟΜΑΧΟΥ

Πλὴν τῶν ἄλλων αὐτῆς κατορθωμάτων ἡ ἱατρικὴ ἐπιστήμη εὖτε τελευταίως τρόπον, δι' οὗ δύναται νὰ πλύνῃ τὸν στόμαχον τοῦ ἀνθρώπου, ὡς ἂν ἦτο ἀπλοῦν ὕψωμα, καὶ νὰ τὸν καθιστῇ ὅσον ἡθέλε τις ἐπιθυμῇσει καθαρὸν. Ὁ τρόπος οὗτος, ἀπλούστατος ἄμα καὶ ἀκίνδυνος, εἶνε ὁ ἐπόμενος. Λειοτάτην ἐκ καουτσούκ σύριγγα, μήκους 1 [2 μ., διαμέτρου δὲ 10—12 ὑποχιλιομέτρων, προσαρμόζομεν εἰς ὕλινον χωνίον χωρητικότητος 500 περίπου γραμμαρίων. Διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς κρατοῦμεν τὸ χωνίον, ἐνῶ διὰ τῆς δεξιᾶς εἰσάγομεν εἰς τὸν φάρυγγα τὸ ἐλεῦθε-

ρον τῆς σύριγγος ἄκρον ἀλειμμένον διὰ γλυκερίνης. Εἶτα ὠθοῦμεν ἡπίως τὴν σύριγγα μέχρις εἰσδύσεως τοῦ τρίτου αὐτῆς, ἐνῶ συγχρόνως παραγγέλλεται ὁ ἄρρωστος νὰ ἐκτελῇ τοιαύτας κινήσεις καταπόσεως, ὥστε ἡθέλε νὰ καταπῇ μακρὸν μακρόνιον. Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ὕψομεν τὸ χωνίον ὑπεράνω τῆς τοῦ πάσχοντος κεφαλῆς καὶ ῥίπτομεν ἐν αὐτῷ τὸ διὰ τὴν πλῆσιν τοῦ στομάχου ὠρισμένον ῥευστόν.

Τῆς σύριγγος οὕτω πληρωθείσης μέχρι τοῦ λαίμου τοῦ χωνίου, ἀφίνομεν τὸ ὄργανον ἐν τῇ θέσει ταύτῃ στιγμᾶς τινας, εἶτα δὲ στρέφομεν τὸ χωνίον τόσον πρὸς τὰ κάτω, ὥστε νὰ ἀντιστοιχῇ ὀλίγον κατωτέρω τῆς στομαχικῆς χώρας τοῦ ἄρρωστου. Τότε ἡ ἐκ καουτσούκ σύριγγῃ λειτουργοῦσα ὡς σίφων παρέχει διέξοδον εἰς ῥευστόν ἐνέχον βλέννας καὶ τροφῶν λείψανα. Μετὰ ἐπανειλημμένας τοιαύτας διεκπλύσεις τὸ ἐκκενούμενον ὕγρὸν εἶνε διαφανεστάτον.

Πιστεύεται ὅτι ταχέως οἱ πάσχοντες θὰ ἐξοικειωθῶσιν ἐπὶ τοσοῦτον πρὸς τὴν εἰρημένην μέθοδον, ὥστε νὰ πλύνωσι τὸν στόμαχόν των μετὰ τῆς αὐτῆς εὐκολίας, μεθ' ἧς νίπτουσι νῦν τὰς χεῖρας καὶ τὸ πρόσωπον.

**

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἰερεὺς συνώδευσεν κατάδικον εἰς τὸν τόπον τῆς ἐκτελέσεως τῆς ποινῆς. Ὅτε ἔφθασαν ἐμπρὸς τοῦ ἱκρίωματος, ὁ ἱερεὺς ἐν τῷ ζήλῳ αὐτοῦ τοῦ νὰ παρηγορήσῃ τὸν κατάδικον διὰ τὸ ἐπικείμενον φοβερὸν τέλος.

— Ἐλα, παιδί μου, λέγει πρὸς αὐτὸν, θάρρος . . ὀλίγο θάρρος ἀκόμη. Δὲν εἶνε παρὰ μίαν στιγμὴν μόνον. . . Αὖριον οὔτε θὰ τὸ θυμᾶσαι κἄν.

* *

Προχθὲς ἐν τινι αἰθούσῃ λόγος ἐγένετο περὶ τινος νέου ἀπόντος, ὅστις κατὰ σπανίαν σύμπτωσιν δὲν ἐκακολογεῖτο.

Μία μόνη ἐκ τῶν κυρίων ἔλεγεν ὅτι δὲν εἴμποροῦσε νὰ τὸν ὑποφέρῃ.

— Ἐν τούτοις εἶνε καλὸς νέος, εἶπέ τις.

— Δὲν λέγω ὅχι, ἀλλὰ . . .

— Μήπως σὰς προσέβαλε ποτέ;

— Ποτέ.

— Μὰ λοιπόν;

— Ἦτον μίαν φορὰ παρὼν ὅπου μοῦ ἐξέφυγε μίαν ἀνοησίαν, καὶ δὲν εἴμπορῶ νὰ τοῦ τὸ συγχωρήσω.

* *

Σκέψεις Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ υἱοῦ:

Τὴν γυναικα δὲν πρέπει ποτὲ νὰ ἐπιχειρῇ τις νὰ καταπεισῇ διὰ τῆς λογικῆς, ἀλλὰ διὰ τῆς συγκινήσεως.

Ὁ Θεὸς θὰ ἦτο παράλογος καὶ ὑπερμέτρως σκληρὸς, ἐὰν, ἀφοῦ ἔλαμε τὴν ζωὴν ὅποιαν εἶνε, δὲν ἔκαμνε καὶ τὸν θάνατον.